

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složené z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **J. M.**, právně zastoupeného Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem AK 602 00 Brno, Joštova 4, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem 746 01 Opava, Horní nám. 103/2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 3. 2013, č. j. 445/1.30/13/14.3,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Správní orgán I. stupně – Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně, svým rozhodnutím ze dne 10. 12. 2012, č. j. 19076/9.30/12/14.3-RZ uznal žalobce vinným spácháním správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. (dále jen zákon o zaměstnanosti), neboť při prováděné kontrole ve dnech 21. 5. 2012 do 30. 5. 2012 u žalobce zjistil, že v jeho provozovně Pekařství Ma-Ma v Hustopečích, Bratislavská ulice č. 27, byla zjištěna osoba paní J. K., která v den kontroly 21. 5. 2012 vykonávala práci prodavačky a obsluhy. Při kontrole sama uvedla, že se v provozovně uchází o zaměstnání a práce tam vykonává tento den na zkoušku. Dále uvedla, že s žalobcem nemá uzavřenu žádnou pracovní smlouvu, ani dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Výsledky kontroly byly zaprotokolovány do protokolu o provedené kontrole ze dne 30. 5. 2012 a po provedeném správním řízení vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce spácháním správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti s tím, že tento umožnil výkon nelegální práce, jaký definuje ust. § 5 písm. e) bod. 1 zákona o zaměstnanosti. Za tento delikt uložil žalobci pokutu podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250 000 Kč a uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání a odvolací orgán – žalovaný Státní úřad inspekce práce Opava svým rozhodnutím ze dne 26. 3. 2013, čj. 445/1.30/13/14.3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Své rozhodnutí odůvodnil tím, že odvolací námitky žalobce neuznal, tj. že paní K. pro něho nevykonávala závislou práci, toliko skládala zkoušku z manuální zručnosti. Žalovaný uvedl, že lze sice souhlasit s tím, aby budoucí zaměstnankyni žalobce vyzkoušel, ale neměl tak činit v době provozní činnosti provozovny, tj. od 8:00 do 12:00 hod a nic na tom nezměnil, že s ní posléze uzavřel pracovní poměr.

Také odmítl další námitku žalobce, že uložená pokuta je pro něho likvidační a že je v rozporu s ústavním pořádkem. Žalovaný vycházel z právní úpravy, která dává možnost při uložení sankce v rozmezí mezi 250 000 Kč do 10.000 000 Kč a pokuta, uložená na samé spodní hranici zákonného rozpětí, byla uložena v souladu se zákonem a řádně odůvodněna. Uvedl ve svém odůvodnění, že nelegální práce je jednak negativním jevem v ekonomice, který má za následek např. únik na dani z příjmů ze závislé činnosti a na odvodu pojistného na sociální a zdravotní pojištění, jednak má rovněž dopad do pracovněprávních vztahů a sociální oblasti (fyzické osoby nepožívají při práci ochrany dané zákoníkem práce, včetně omezení délky pracovní doby, výše minimální a zaručené mzdy či odškodňování pracovních úrazů). Podnikající osoba umožňující výkon nelegální práce získává konkurenční výhodu proti zaměstnavatelům, kteří řádně dodržují své právní povinnosti, neboť její náklady za odvedenou práci jsou nižší. Jednání účastníka řízení považuje odvolací orgán za společensky nebezpečné. Pokud žalobce nemůže pokutu uhradit jednorázově ve stanovené výši, má možnost požádat příslušný celní úřad o placení ve splátkách, popřípadě o posečkání s platbou, neboť pokuty vybírá a vymáhá tento úřad.

Ve včas podané žalobě ze dne 24. 5. 2013 žalobce uvedl jako žalobní námitky obdobné důvody, jaké byly uvedeny v odvolání proti napadenému rozhodnutí. Trvá na svém přesvědčení, že paní K. v den kontroly nevykonávala práci bez pracovního poměru, pouze byla v provozovně tzv. na zkoušku a ještě tentýž den byla s ní uzavřena pracovní smlouva. Vykonávala časově omezenou formu přijímacího řízení na pracovní pozici. Žalobce je přesvědčen, že v případě paní K. nedošlo k porušení ust. § 3 zákoníku práce ve spojení s ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, neboť tato pro žalobce nevykonávala závislou práci, nýbrž pouze skládala zkoušku manuální zručnosti, která byla jedním z předpokladů k případnému sjednání pracovního poměru. Pracovní smlouva s ním byla ještě tentýž den uzavřena. Žalobce považuje za absurdní, aby za účelem realizace výběrových a přijímacích řízení byly zaměstnavatelé nuceni uzavírat s uchazeči např. dohody o provedení práce, neboť se prostě o výkon závislé práce ve smyslu zákona nejedná a za to jej nelze zaměňovat.

Také uložená sankce je v rozporu s ústavním pořádkem, uložená pokuta je pro něho likvidační a považuje samotnou normu za vadnou. Proto uplatnil v žalobě moderační právo dle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. s ohledem právě na likvidační charakter výše sankce. Svůj návrh odůvodnil tím, že je drobným podnikatelem, provozuje lokální malé pekařství, jeho dílčí základ daně činil v roce 2011, částku 370 000 Kč, přičemž platí úvěry, leasingy a řadu nákladů souvisejících s podnikáním. V roce 2012 je žalobce v důsledku hospodářské krize na hranici účetní ztráty. Současně má v péči nezletilou dceru, kterou vyživuje. Povinnost zaplacení sankce ve výši 250 000 Kč je pro něj tak zcela likvidační, vedla by fakticky k ukončení jeho podnikatelské činnosti. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 6. 2013 uvedl, že kontrola byla v provozovně žalobce zahájena a proběhla v souladu se zákonem č. 251/2005 Sb., o inspekci práce ve znění pozdějších předpisů. Paní K. vykonávala práci, která je předmětem podnikání žalobce, a to v jeho provozovně, v provozní době provozovny za použití zboží a prostředků žalobce. Jmenovaná také vystupovala jménem žalobce vůči jeho běžným zákazníkům. Definiční znaky závislé práce dle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce ve znění účinném od 1. 1. 2012 jsou především organizační podřízenost zaměstnance, osobní výkon zaměstnance dle pokynů zaměstnavatele, práce konaná jménem zaměstnavatele. Znakem závislé práce tedy není úplatnost vykonané práce. Rovněž soustavnost či trvalost nejsou definičními znaky závislé práce. Pokud žalobce se rozhodl přezkoušet dovednosti paní K., neměl tak učinit při běžném provozu vůči svým zákazníkům. Postup před přijetím do pracovního poměru upravuje ust. § 30 až 32 zákoníku práce, dle kterých je zcela na zaměstnavateli výběr fyzických osob z hlediska kvalifikace, nezbytných požadavků nebo zvláštních schopností. Ze smyslu tohoto ustanovení nelze dovést oprávněné umožnění výkonu závislé práce na zkoušku. V dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K výši sankce uvedl, že byla žalobci uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, když dle uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti za správní delikt dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce se uloží pokuta ve výši 10.000 000 Kč, nejméně však ve výši 250 000 Kč. Pokuta byla uložena v souladu se zákonem účinným v době spáchání správního deliktu a řádně odůvodněna. Žalovaný poukázal na stranu 5. napadeného rozhodnutí, kde se zabýval majetkovými poměry žalobce z hlediska, ke kterým orgán inspekce práce při ukládání výše přihlédne, jsou stanovena v ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí a tudíž byla uložena v souladu se zákonem a řádně odůvodněna. K námitce žalobce, že ustanovení o uložení sankce v zákoně o zaměstnanosti stanovující minimální výši ukládané sankce 250 000 Kč je v rozporu s ústavním pořádkem, uvedl, že orgány inspekce práce, jakožto orgány moci výkonné, nejsou příslušné hodnotit soulad vůle zákonodárce, která je vyjádřena formou zákona, s ústavním pořádkem. K tomu je kompetentní Ústavní soud ČR.

K návrhu žalobce na moderaci výše uložené pokuty žalovaný konstatuje, že je toho názoru, že žalobcem navrhovaný postup je v rozporu s ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů, neboť by nedošlo ke snížení trestu

v mezích zákonem dovolených. Ze všech shora uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl a náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání, kde zástupce žalobce především zdůraznil, že žalobce nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu z důvodu chybějící subjektivní stránky, popsal okolnosti, za kterých byla v den kontroly jedna z prodavaček přistižena při výkonu práce, aniž měla uzavřenou pracovní smlouvu. Nejednalo se o práci nelegální, neboť tato prodavačka byla v prodejně pouze na zkoušku. Pokud jde o výši pokuty, ta představuje roční příjem žalobce z podnikatelské činnosti a její výše je pro něj likvidační.

Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí a vyjádření založené ve spisu. Zdůraznil, že se v dané věci nejednalo o tvrzenou práci na zkoušku, zaměstnankyně vystupovala v pracovní době mezi 8 – 12 hod jménem žalobce a vykonávala činnosti spojené s podnikatelskou činností žalobce. Kromě odkazu na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci 59Ad 2/2012, odkázal na rozhodnutí NSS ve věci vedené pod sp. zn. 4Ads 36/2013 ze dne 8. 8. 2013.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně provedl v provozovně žalobce dne 21. 5. až 30. 5. 2012 kontrolu v provozovně pekařství Ma-Ma v Hustopečích, na Bratislavské ulici č. 27. U žalobce byla zjištěna paní J. K., která v den kontroly 21. 5. 2012 vykonávala práci prodavačky a obsluhy, když s žalobcem neměla uzavřenou žádnou pracovní smlouvu ani dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr a sama uvedla, že tam vykonává práci tzv. na zkoušku. Kontrola byla zaměřena na dodržování pracovně právních předpisů, dle ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, zejména na dodržování povinností vykonávat závislou práci v pracovně právním vztahu, kontrolu dodržování pracovněprávních předpisů dle ust. § 126 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů, se zaměřením na kontrolu, zda kontrolovaná osoba neumožňuje výkon nelegální práce a zda fyzická osoba nevykonává nelegální práci. Výsledky kontroly byly shrnuty v protokole o výsledku kontroly ze dne 30. 5. 2012. Z hlediska dodržování správního řádu soud neshledal pochybení a také nebyly předmětem žalobního návrhu.

Na základě výsledků kontroly bylo vydáno dne 10. 12. 2012, čj. 19076/9.30/12/14.3 – RZ rozhodnutí, kterým byl fyzická osoba podnikající J. M. uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce, jaký definuje ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když dne

21. 5. 2012 ve své provozovně v Hustopečích umožnil fyzické osobě paní J. K. výkon závislé práce prodavačky spočívající v obsluze přístroje pro přípravu kávy, prodeje zboží za pultem prodejny a umývání nádobí mimo pracovně právní vztah, čímž porušil ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce ve znění pozdějších předpisů. Za uvedený správní delikt dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti mu byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

I když žalobce proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, odvolací orgán jeho důvody neuznal a jeho odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 a podle odst. 4 písm. f) výše uvedeného ustanovení se za správní delikt uloží pokuta do 10.000 000 Kč nejméně však ve výši 250 000 Kč.

V souladu s ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovně právní vztah.

Soud po posouzení obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v souladu s výše uvedenými zákonnými ustanoveními. Nelegální práce byla provedenou kontrolou prokázána, a jak vyplynulo ze správního spisu, jak žalobce, tak i kontrolovaná osoba potvrdily, že žádnou pracovně právní smlouvu nebo dohodu uzavřenou nemají a že tam paní K. pracuje tzv. na zkoušku. Neobstojí námitka, že žalobce považoval za možné přijetí paní K. do pracovního poměru (což ještě tentýž den udělal), ale chtěl si vyzkoušet její manuální zručnost při obsluze kávovaru, vaření kávy a dalších činností s roznosem kávy a dalších produktů provozovny. Za nelegální práci je považován výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovně právní vztah. Jsou zde narušeny vztahy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, neboť zaměstnavatel za vykonanou práci je povinen hradit stanovenou mzdu, chránit zdraví zaměstnance a jeho bezpečnost při práci. S tím souvisí pro obě strany i plnění podmínek ze mzdových, daňových a dalších předpisů. Při nelegální práci práva a povinnosti obou stran nejsou dodržovány. Proto při umožnění výkonu nelegální práce je považován za nejzávažnější správní delikt, který umožňuje uložit nejvyšší pokutu za porušení zákona o zaměstnanosti, a to pokutu až do výše 10.000 000 Kč při současném zakotvení minimální možné pokuty na 250 000 Kč.

K námitce žalobce, v níž označenou žalobní pokutu ve výši 250 000 Kč za příliš vysokou, krajský soud uvádí, že má pochopení pro to, že žalobce může takovouto pokutu vnímat velmi citelně, nezbyvá však než uvést, že pokuta byla žalobci uložena na samotné spodní hranici stanovené v § 104 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, čehož si je ostatně žalobce také sám vědom. Z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že při rozhodování o výši pokuty zohlednily majetkové poměry žalobce a nedopustily se tak ani v tomto směru žádného pochybení. Sám žalobce poskytl celou řadu dokladů, kterými chtěl dokázat, že se v konkrétním případě jedná o likvidační pokutu ve smyslu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/2 ze dne 13. 8. 2002 a sp. zn. Pl. ÚS 12/06 ze dne 10. 3. 2004, která by byla v rozporu s ústavním pořádkem, což by případně mohlo odůvodňovat předložení věci Ústavnímu soudu

k posouzení ústavnosti s ustanovením zákona o zaměstnanosti, které stanoví spodní hranici pokuty, kterou lze za předmětný delikt uložit. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku 4Ads 36/2013 ze dne 8. 8. 2013 v daném případě uložení pokuty ve výši 250 000 Kč nebyla porušena zásada proporcionality, a to zejména s přihlédnutím k majetkovému prospěchu, kterého zaměstnavatel využíváním nelegální práce může dosáhnout. Aby represe postihující takové chování mohla být alespoň částečně účinná, musí ukládaná pokuta dosahovat hodnoty srovnatelné s takovým majetkovým prospěchem, který by porušování předpisů zaměstnavateli přinesl.

K návrhu žalobce týkajícího se použití moderace ve spojení s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. vycházel soud z dostupné konstantní judikatury NSS např. rozsudku NSS ze dne 19. 4. 2012 čj. 7As 22/2012 – 23, kde konstatoval, že slovo „lze“ použité v § 78 odst. 2 s.ř.s. je ve spojení s obecným skutkovým důvodem moderace, podávajícím za nežádoucí trest stanoveným v příslušném zvláštním zákoně, zmocněním pro soud, aby v souladu s rozhodovací praxí, která se případně ohledně moderace v určitých oblastech správního trestání rozhodovací praxí správních soudů vytvořila, moderoval sankci, je-li zjevně nepřiměřená. Zároveň je ale zmocněním k moderaci nepřistoupit, i když sankce je zjevně nepřiměřená, jsou-li k tomu v konkrétním případě zvláštní důvody a tedy se v konkrétním případě odchýlit od stálé rozhodovací praxe soudů, vytvořila-li se.

Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.

Obdobnou problematikou se zabýval NSS v rozšířeném senátě ve svém usnesení ze dne 20. 4. 2010, čj. 1As 9/2008 – 133, vztahující se k námitce žalobce, že nebylo dostatečně přihlédnuto k osobním a majetkovým poměrům pachatele, v případě, že z ústavního hlediska je nutno zamezit nepřiměřeným pokutám (nález z 13. 12. 2004, sp. Zn. ÚS 416/04). Aby mohl správní orgán dostát své povinnosti neuložit likvidační pokutu, musí mít možnost zhodnotit i majetkové poměry delikventa. Tuto možnost ovšem správní orgán dle stávající judikatury NSS nemá v těch případech, kdy zákon obsahuje taxativní výčet hledisek pro stanovení výše sankce, přičemž mezi nimi nejsou zahrnuty majetkové poměry. Tím je však podle prvního senátu dosaženo de-facto stejného protiústavního výsledku jako u zákona, který vymezuje dolní hranici pokuty.

Rozšířený senát dospěl k závěru, že správní orgán musí v uvedeném rozsahu k osobním a majetkovým poměrům pachatele přihlédnout, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty. Na druhé straně však, aby pokuta za jiný správní delikt naplnil svůj účel z hlediska individuální a generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.

Krajský soud konstatuje, že ze správního spisu i z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobce za účelem snížení výše sankce se správními orgány spolupracoval, předložil daňové přiznání, jaké má příjmy, výdaje, takže správní orgán měl možnost k osobě pachatele i jeho osobním a majetkovým poměrům přihlédnout. To také učinil a zhodnotil s tím, že žalobce nepatří k podnikatelům s extrémně malými příjmy, ale patří do střední třídy a za použití žádosti o zavedené splátkového kalendáře může uloženou pokutu uhradit. Zvlášť na všechny skutečnosti, svědčící i ve prospěch pachatele a jelikož byl vázán právní úpravou, dávajícímu možnost podle zákonných kritérií, zvolil nejnižší sazbu, danou ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

Zároveň je nutno zdůraznit, že právě poslední právní úprava zákona o zaměstnanosti, týkající se umožnění nelegální práce se má vypořádat s tímto negativním jevem, který má významné dopady do pracovněprávních vztahů a do sociální oblasti. Jedná se o vztahy upravené zákoníkem práce. Závislá práce je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, přičemž se jedná výlučně o osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat, nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo v dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele. Činnost paní K. v žádném případě se nedá nazvat jako činnost závislou ve smyslu zákoníku práce. Soud proto konstatuje, že v této oblasti je postup obou správních orgánů správný.

Výše citovaný rozšířený senát ve svém usnesení také konstatoval, že obdobně ve vztahu k výši pokuty má postupovat i soud, ať už v rámci samotného soudního přezkoumání výše pokuty na základě námitek uplatněných v žalobě směřující proti rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty či posouzení zvláštního návrhu žalobce na moderaci trestu ve smyslu § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s.ř.s. Soud je povinen přihlédnout k osobním majetkovým poměrům pachatele, ale správní soud, který rozhoduje o návrhu na moderaci sankce, musí vycházet z platné hmotně právní úpravy ovlivňující výši sankce jako pro správní orgán, který tuto sankci ukládal. I když žalobce základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech věrohodným způsobem doložil, z těchto důkazů soud dospěl k závěru, že pokuta, stanovená na samém dolní hranici sazby, nebude za těchto okolností pro žalobce likvidační a v rámci moderace soud nemohl tomuto návrhu vyhovět, neboť právní úprava nižší sankci neumožňuje.

V rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadu materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona (rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2010, čj. 4Ads 44/2010 – 132). V posuzovaném případě se tak stalo, jak je výše podrobně odůvodněno.

Z výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí namítanými vadami, žalobu neshledal důvodnou a podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., neboť žalobce úspěšný nebyl, z toho důvodu nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly a ani náklady řízení nepožadoval, soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová